

Aspid Lindgrenová

Detektiv Kalle Blomkvist

Detektív
Kalle Blomkvist

Astrid Lindgrenová

*Detektív
Kalle Blomkvist*

slovar

Original Publisher: Rabén & Sjögren Bokforlag AB, Stockholm, Sweden
Copyright © Saltkråkan AB / Astrid Lindgren 1946
Illustration © Eva Laurell 2011
Translation © Jozef Zelizňák 2012
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2013

ISBN 978-80-556-0669-9

Všetky zahraničné práva vlastní
Saltkråkan AB, SE-181 10 Lidingö, Sweden;
e-mail nils.nyman@saltkrakan.se
Ďalšie informácie o knihách Astrid Lindgrenovej
nájdete na www.astridlindgren.com

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

1

Niet najmenších pochybností. Je to krv!

Červený fliačik skúmal pod lupou. Potom si posunul fajku do kútika úst a smutne si vzdychol. Ved' jasné, že je to krv. Čo iné by to mohlo byť, keď si porezal prst? Tento fliačik mal definitívne dokázať, že sir Henry tým najstrašidelnejším spôsobom poslal svoju manželku na druhý svet. Žiaľ - nedokazoval vôbec nič! Keď si Kalle strúhal ceruzku, šmykol sa mu nožík. Taká bola smutná pravda. A za to sir Henry naozaj nemôže. Ved' v skutočnosti ani neexistuje. Prečo sa na niektorých ľuďoch usmeje šťastie, narodí sa v chudobnej londýnskej štvrti či v podsvetí Chicaga, kde sú vraždy a prestrelky na každodennom poriadku? A on? Je to naozaj na plač. Smutne zdvihol zrak a zahľad sa z okna.

Ulica Storgatan sa kúpala v letnom slnku. Gaštany veselo kvitli. Okrem pekárovej sivej mačky, ktorá si na chodníku lízala labky, nebolo na ulici živej duše. Ani trénované oko detektíva nevedelo odhaliť čo len náznak zločinu. V tomto meste sa človek márne usiluje byť detektívom! No len čo vyrastie, pri prvej príležitosti sa presťahuje na londýnske predmestie. Alebo predsa len skúsi Chicago? Lenže otec chce, aby po ňom prevzal obchod. Pracovať v obchode! On! Aby všetkým banditom a vrahom z Londýna a z Chicaga bolo sveta žiť! Pokojne by si vraždili ďalej a nikto by sa im nepostavil na odpor, lebo on by v obchode sypal do vrecúšok karamelky a vážil mydlo a droždie. A veru nie! Nebude vážiť hrozienka! Buď sa stane detektívom, alebo nič! Nech si ocko vyberie! Sherlock Holmes, lord Peter Wimsey, Hercule Poirot, Kalle Blomkvist! Mľaskol jazykom. Lebo on, Kalle Blomkvist, z nich bude najlepší.

„Krv. Niet najmenších pochybností,“ zamrmlal spokojne.

Zapraskali schody. Vzápätí sa otvorili dvere a na prahu izby stál zadychčaný Anders. Kalle si ho kriticky premeral a rýchlo dospel k záveru.

„Bežal si,“ konštatoval tónom, ktorý nestrpel najmenší odpor.

„Samozrejme, že som bežal,“ odvrkol Anders. „Čakal si, že ma prinesú na nosidlách ako faraóna?“

Kalle rýchlo ukryl fajku. Nie že by sa bál, že ho Anders pristihne pri fajčení, veď v nej aj tak nemal tabak. Keď detektív zápasí s problémom, potrebuje fajku. S tabakom, alebo bez neho.

„Pôjdeš so mnou von?“ spýtal sa Anders a sadol si na Kalleho posteľ.

Kalle prikývol. Samozrejme, že pôjde! Už len preto, aby skontroloval, či sa na ulici nestalo niečo podozrivé. Na policajtov sa nedá spoľahnúť. Veľa čítal a dobre vedel, akí sú. Vraha by nespoznali, ani keby sa im promenádoval rovno pred nosom.

Lupu ukryl do zásuvky a o chvíľu už obaja chlapci dupotali po schodoch. Steny domu sa nebezpečne otriasali.

„Kalle, nezabudni, že večer musíš poliať jahody!“ zakričala za ním mama z kuchynského okna.

Kalle jej radostne zamával. Samozrejme, poleje ich. Ale až neskôr. Keď sa ubezpečí, že sa po meste nepotulujú zloduchovia, ktorí majú čosi za lubom. Nie že by to naozaj hrozilo, povedal si smutný Kalle, no detektív nesmie zaspáť na vavrínoch. V televízii videl, ako to potom dopadne. Mesto si pokojne odľukuje, vtom zaznie výstrel, a skôr než človek žmurkne, štyria ľudia sú mŕtvi. Práve s tým zloduchovia rátajú. Že si v takomto mestečku a počas krásneho letného dňa nikto nevšimne nič podozrivé. To však nepoznajú Kalleho Blomkvista!

Na prízemí domu mali obchod s nápisom *Zmiešaný tovar Viktora Blomkvista*.

„Vypýtaj si od otca cukríky,“ navrhol Anders.

Kalle mal ten istý dobrý nápad. Vopchal hlavu do dverí. Za pultom stál vážený majiteľ obchodu Viktor Blomkvist – jeho otec.

„Oci, zoberiem si zopár pásikavých!“

Obchodník Viktor Blomkvist pohľadom plným lásky pozrel na svojho plavovlasého syna a čosi dobrosrdečne zamrmlal. Kalle vopchal ruku do fľaše s karamelkami. To mrmlanie totiž znamenalo, že si z nich môže nabrať. Potom sa ponáhľal za Andersom, ktorý ho čakal v záhrade na hojdačke pod košatou hruškou. Andersa však teraz pásikavé karamelky nezaujímali. Uprene hľadel do pekárovej záhrady, kde sa hojdala Eva-Lotta v červených kockovaných šatách. Jedla koláčiky a spokojne si spievala. Poznala veľa pesničiek.

Bolo raz jedno dievča menom Jozefína,
Jozefín-fín-fína, Joze-joze-joze-fína...

Jej jasný zvučný hlas doliehal až k nim. Kalle zaľúbene hľadel na Evu-Lottu a duchom neprítomný ponúkol Andersovi karamelku. Anders, rovnako duchom neprítomný, si ju vzal a rovnako zaľúbene civel na Evu-Lottu. Kalle si vzdychol.

Eva-Lottu ľúbil nadovšetko. Anders takisto. Kalle si vzal do hlavy, že len čo našetrí dosť peňazí na vlastný dom, privedie si ju domov ako svoju nevestu. Anders takisto. Kalle však nepochyboval, že ona dá prednosť jemu. Detektív, ktorý v tom čase už vyšetril aspoň štrnásť vrážd, predsa zaváži viac než rušňovodič. Anders chce byť rušňovodičom.

Eva-Lotta sa spokojne hojdala, akoby si vôbec nevšimla, že ju chlapci pozorujú.

„Eva-Lotta!“ zakričal Kalle.

„Jediný jej poklad bola šijacia mašina, mašina-šina-šina-šina, šijacia mašina,“ pokračovala nerušene Eva-Lotta.

„Eva-Lotta!“ z plného hrdla zakričali naraz obaja chlapci.

„Ach, to ste vy!“ začudovala sa Eva-Lotta. Zliezla z hojdačky a ochotne podišla k plotu, ktorý oddeľoval susediace záhrady. Kalle z neho kedysi vybral latu. Bol to výborný nápad. Cez dieru sa mohli nerušene rozprávať, dokonca preliezť do pekárovej záhrady a nechodiť okľukou. Andersa škrelo, že Kalle býva tak blízko Evy-Lotty. Zdalo sa mu nespravodlivé, že on musí bývať na ulici ďaleko od nich a tlačiť sa s rodičmi a súrodencami v maličkom byte nad otcovým obuvníctvom.

„Eva-Lotta, pôjdeš s nami do mesta?“ spýtal sa Kalle.

Eva-Lotta s chuťou prehltna posledný kúsok koláčika.

„Môžem,“ prikývla. Zo šiat si oprášila omrvinky a vyrazili.

Bola sobota. Krivý Fredrik bol už opitý a ako zvyčajne stál pri garbiarni obklopený svojimi poslucháčmi. Kalle, Anders a Eva-Lotta sa k nim pridali, aby si vypočuli Fredrikovo rozprávanie o je-

ho hrdinských činoch z čias, keď staval železnice v severnom Švédsku.

Kalle počúval, no pohľadom skúmal okolie. Ani na chvíľu nezabúdala, čo je jeho povinnosť. Vidí niečo podozrivé? Musel priznať, že nič nezbadal. Už dávno sa však naučil, že pod lampou býva najväčšia tma. Treba sa mať na pozore! Po druhej strane ulice, napríklad, práve kráča zhrbený chlap s vrecom na pleci.

„Čo ak,“ povedal Kalle a štychol Andersa do boku, „čo ak má vreco plné nakradnutého striebra?“

„A čo ak nie?“ odvrkol Anders, lebo chcel počúvať Krivého Fredrika. „Čo ak sa jedného dňa zo všetkých svojich detektívnych predstáv zblázniš?“

Eva-Lotta sa zasmiala, no Kalle mlčal. Už si zvykol, že mu ľudia nerozumejú.

Potom prišla polícia, aby – ako vždy – Krivého Fredrika odvieďala. Sobotné noci často trávil na záchytnej stanici pre opilcov.

„Veď už bolo načase!“ vyčítavo konštatoval Fredrik, keď ho strážmajster Björk priateľsky chytil pod pazuchu. „Hodinu som na vás čakal. Nemáte svojich zloduchov v meste pod kontrolou?“

Strážmajster Björk sa usmial a vyceril svoje pekné biele zuby.

„Tak poďme,“ povedal.

Hlúčik poslucháčov sa pomaly rozchádzal. Aj Kalle, Anders a Eva-Lotta sa pohli ďalej. Radšej by však ďalej počúvali Fredrikove príbehy.

„Aké nádherné gaštany!“ zvolala Eva-Lotta a s nadšením obdivovala dlhý rad stromov, čo lemovali ulicu.

„Krásne kvitnú,“ uznal Anders. „Vyzerá to, že nám svietia na cestu lampáše.“

Všade vládlo ticho. Vo vzduchu už akoby bolo cítiť blížiacu sa nedeľu. V záhradách si ľudia sadali k prestretým stolom. Po práci sa poumývali a obliekli sa do sviatočných šiat. Rozprávali sa, smiali a zdalo sa, že v malých záhradkách, kde práve nádherne kvitnú ovocné stromy, im je veľmi dobre. Anders, Kalle a Eva-Lotta nazerali do každej záhrady, okolo ktorej prechádzali. Nedalo sa vyľúčiť, že ich niekto pozve na nejaký dobrý chlebíček. Nikto ich však nevolal.

„Poďme niečo robiť,“ navrhla Eva-Lotta.

V tej chvíli kdesi v diaľke zapískala lokomotíva.

„Je sedem hodín. Prichádza vlak,“ potešil sa Anders.

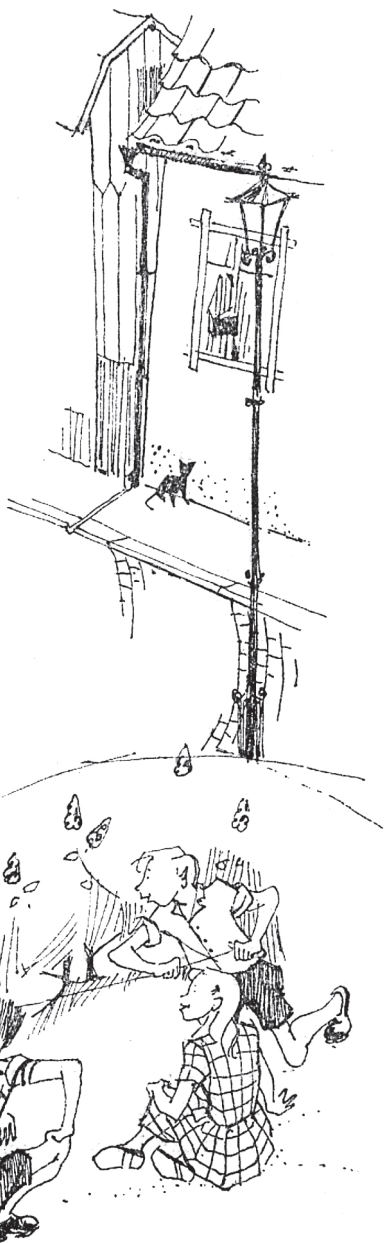
„Viem, čo urobíme,“ rozhodol Kalle. „Na ulicu položíme balík, priviažeme si ho dlhým špagá-

tom a ľahneme si za živý plot v tvojej záhrade. Keď pôjde niekto okolo a bude si ho chcieť vziať, potiahneme špagát. Som zvedavý, ako sa zatvári.“

„Výborná zábava na sobotný večer,“ prikývol Anders.

Eva-Lotta nepovedala nič. Len spokojne prikývla.

Balík mali rýchlo hotový. Všetko, čo potrebovali, našli v obchode Viktora Blomkvista.

„Vyzerá, akoby sa v ňom skrývalo niečo pekné,“ usmiala sa Eva-Lotta.

„Tak sa poďme pozrieť, kto nám sadne na lep,“ tešil sa Anders.

Balík ležal na kamennej dlažbe a vyzeral honosne a lákavo. Na prvý pohľad nikto nezistil, že je k nemu priviazaný špagát, čo mizne v živom plote. Samozrejme, pozorný chodec by si všimol chichot a šepkanie v kríkoch. Pani Petronella Apelgrenová, majiteľka najväčšieho mäsiarstva v meste, ktorá sa práve blížila ulicou, však nebola dosť pozorná, aby si všimla niečo podozrivé. Oči mala len pre balík. S námahou sa k nemu sklonila a vystrela ruku.

„Ťahaj,“ zašepkal Anders Kallemu, ktorý držal špagát.

Kalle potiahol. Balík zmizol ako blesk v živom plote. Až teraz pani Apelgrenová začula smiech. Rozkričala sa. Deti nerozumeli všetkému, čo zo seba chrlila, no niekoľkokrát zreteľne zopakovala slovo polepšovňa.

Za živým plotom zavládlo ticho. Pani Apelgrenová sa ešte chvíľu pajedila a potom odišla.

„To bolo smiešne,“ tešila sa Eva-Lotta. „Som zvedavá, kto príde ďalší. Dúfam, že sa tiež takto rozčúli.“

No mesto akoby zrazu vymrelo. Nikto necho-
dil a kamaráti za živým plotom sa začínali nudiť.

„Počkajte, niekto ide,“ zašepkal Anders.

A naozaj. Vysoká postava v sivom obleku, bez klobúka a s veľkou taškou sa vynorila spoza rohu a rýchlymi krokmi sa blížila k plotu pekárovej zá-
hrady.

„Dávajte pozor,“ zašepkal Anders, keď muž za-
stal pri balíku.

Kalle dával pozor. No nepomohlo to. Muž za-
hvízdal, a zatiaľ čo Kalle nestihol ani brvou mih-
núť, už mal nohu na balíku.

2

„Ako sa voláš, krásna slečna?“ spytoval sa muž Evy-Lotty, keď so svojimi dvoma kamarátmi vystúpila spoza živého plota.

„Eva-Lotta Lisanderová,“ nebojácne odvetila Eva-Lotta.

„Hneď som si to myslel,“ prikývol muž. „Sme predsa starí známi. Videl som ťa, keď si ešte ležala v kolíske, celý deň si grckala a krikom sa dožadovala pozornosti.“

Eva-Lotta sa zamračila. Nechcelo sa jej veriť, že bola niekedy taká malá.

„Koľko máš teraz rokov?“ spýtal sa muž.

„Trinášť,“ odvetila Eva-Lotta.

„Trinášť! A už sa okolo teba motajú dvaja nápadníci! Plavovlasý aj tmavovlasý. Očividne máš rada zmenu,“ uľahoval si z nej.

Eva-Lotta sa druhý raz zamračila. Nestrpí, aby sa jej posmieval niekto, koho ani nepozná.

„A kto ste vy?“ spýtala sa a v duchu si povedala, že nech je to ktokoľvek, aj on určite v detstve grckal.

„Kto som? Ujo Einar. Bratranec tvojej mamy, slniečko moje krásne.“

Jemne ju potiahol za jednu z jej svetlých kadeří.

„A ako sa volajú tvoji gavalieri?“

Eva-Lotta mu predstavila Andersa aj Kalleho, tmavá a plavá hlava sa vzorne uklonili.

„Milí chlapani,“ pochválil ich ujo Einar. „Ale nevydávaj sa za nich! Radšej sa vydaj za mňa,“ pokračoval a zaerdžal ako kôň. „Postavím ti palác, kde sa budeš môcť celé dni hrať.“

„Pre mňa ste predsa pristarý,“ spupne odvetila Eva-Lotta.

Anders a Kalle na seba vydesene pozreli. Čo za strašnú pohromu sa to na nich valí?

Tak poďme na to, najprv opis páchatela, povedal si v duchu Kalle. Zo zásady sa vždy snažil zapamätať si tváre neznámych ľudí, ktorí mu skrížili cestu. Ktovie, koľkí z nich majú početné úmysly?

Opis – hnedé ulízané vlasy, hnedé oči, zrasten-
né obočie, rovný nos, krivé zuby, výrazná brada,
sivý oblek, hnedé topánky, hnedá cestovná taška,
nemá klobúk, tvrdí, že sa volá Einar. To bolo všet-
ko. A predsa ešte čosi. Na pravom líci muža si vši-
mol malú červenú jazvu.

Kalle si všetky podrobnosti zapísal do pamäti.
Neuveriteľne nepríjemný, dodal v duchu.

„Perlička moja, mamu máš doma?“ spýtal sa ujo
Einar.

„Práve prichádza.“

Eva-Lotta kývla na paniu, ktorá sa k nim blížila
záhradou. Keď prišla bližšie, každý videl, že má také
isté veselé modré oči a svetlé vlasy ako Eva-Lotta.

Ujo Einar sa uklonil.

„Dostane sa mi tej cti a spoznáš ma ešte?“

„Einar, preboha, si to naozaj ty? Roky som ťa ne-
videla. Čo ťa sem privádza?“

Pani Lisanderová od prekvapenia zabudla za-
vrieť ústa.

„Idem rovno z Mesiaca,“ odvetil ujo Einar. „Aby
som vás trochu potešil v tomto vašom jednotvár-
nom svete!“

„Ani náhodou nejde z Mesiaca,“ odsekla Eva-
-Lotta. „Prišiel vlakom o siedmej.“